

Giang Trân

Giọt Mưa Trên Lá

(Tập Ghi Trong Tháng)

Tôi thích những ngày mưa, nhất là nếu không phải ra khỏi nhà, nằm đắp chăn đọc một cuốn truyện hay, hoặc đứng bên cửa sổ, nhìn những giọt mưa nghiêng ngả và hoa lá nép mình dưới gió.

Hôm qua đi dự đám cưới Mai. Ngày vui mà sao cứ thấy mắt Mai thoáng buồn. Du sinh nửa đường gặp trở ngại tài chính, chẳng nhẽ lại trở về tay không nên đành tạm bỏ học, đi làm kiếm tiền để sau này trở lại trường. Mai lấy chồng để có tư cách pháp lý ở lại xứ này, nhưng mong là cũng vì tình yêu.

Đôi mắt thoáng buồn có phải chẳng là khi nghĩ tới một người con trai bỏ lại bên kia biển Thái Bình? Tuổi trẻ đâu phải chỉ có những ngày vui. Mong là “Mai biết yêu lần cuối”.

Thành phố Yorba Linda khang trang và mượt mà với những con đường đầy cây cao bóng mát. The club house nằm ngay cạnh bờ hồ, hoa đèn soi bóng sáng lung linh.

Party để nhớ ơn bố mẹ của Thùy thật ấm cúng và êm đềm. Đứa bé sinh ra ở Mỹ ngọng ngịu với “Uống nước nhớ nguồn”, với “Công cha như núi Thái Sơn ...”. Tiếng hát véo von của chị em Thùy quyến luyến cho tới lúc ra về.

Đêm xa lộ dài mênh mông. Những ánh đèn vụt qua. Một ngày vừa chầm rút, ngày mai cơn bão sẽ qua thung lũng này, trời sẽ mưa, nước sẽ cuốn đi bụi bặm và buồn phiền.

Sau cơn bão biển bình yên, và sóng vẫn dạt dào. Tháng ngày cũng trôi nhanh trong bình yên.

Hôm qua nhận được email của người bạn ở xa, hứa sẽ gọi. Từ lâu tưởng như đã quên lãng, không ngờ từ nơi núi rừng vẫn còn nhớ Cali nắng gió dịu dàng. Cũng nhận được lời xin lỗi của một người quen vì sự hiểu lầm. Trong cuộc đời này tránh sao được những lần hành động trong lúc vội vàng. Nói được lời xin lỗi chân thành là đã thắng được cái “tôi”. Cảm ơn người nhé.

Gần cuối thu nên nắng chỉ hanh vàng. Đi bộ trên con đường ngập lá, cái lạnh chỉ đủ cho mình ôm bờ vai, và nhớ NYD ở xa.

Chiều ra bờ biển, thấy bóng con tàu ngoài khơi, bỗng dưng thêm một chuyến đi xa. Có những thành phố đã đến một lần, có những người đã gặp, nhưng chưa bao giờ trở lại nên lúc nào cũng nhớ thương.

Gặp nhau lần đầu ở NY, giữa con phố ồn ào, Ty cười mắt long lanh, vẫy người bộ hành xa lạ nhờ chụp giùm hai đứa một tấm hình. Thoáng một cái đã vài năm. Ty bỏ đi rồi lại trở về, thành phố quay cuồng đó lời cuốn như thể là định mệnh đã an bài. Mong Ty ở yên cho lần nữa ghé thăm.

Nắng chiều yếu ớt. Đêm nay trời lại mưa. Nhắc Ty: “Giọt mưa trên lá cô gắng ngửi ngoai. Nói với loài người : xin cứ nuôi mộng dài. (Phạm Duy). Rồi thì cũng có ngày gặp lại nhau, dù là ở một nơi nào đó rất xa xôi.

Mưa không ướt đất. Giọt mưa nhỏ li ti, bám vào tóc, vào da thịt khi mình ngửa mặt nhìn trời. Có phải đây là mưa xuân trên đất Bắc của mẹ những ngày xa xưa?

Mỗi lần nhắc chuyện cũ mắt mẹ hình như sáng hơn. Người già sống bằng kỷ niệm dù chỉ là những tháng năm của một dĩ vãng u buồn. Sâm nói ông cụ đã

trở về VN để chết ở đó, vì vẫn còn thiết tha với những phần mộ điêu tàn. Bỏ đi đâu cũng nói sao con đường này giống đường đi Ban Mê Thuật, dù đã ở nơi này nhiều năm.

Mùa thu đã gần tàn, ít còn thấy những đêm trăng sao. Mưa Thu lạnh cho ánh lửa trong lò sưởi thêm ấm nồng. Ước gì có thêm một vòng tay.

Mưa rơi như sương giăng mờ đỉnh núi. Không lạnh lắm nhưng cũng chỉ muốn thu mình trong không gian đầy mùi hương của cây Christmas dựng tại góc phòng, và của những trái ổi vừa chín nằm lẫn lóc trên counter.

Tối qua Tuyền gọi điện thoại tâm tình, hỏi là đi chơi, xem movie và ăn tối với một người bạn khác phái vừa quen, trong lúc đã có người yêu, như vậy có gì sai lầm không. Chỉ thuần túy là bạn thôi mà, Tuyền nói thêm.

Mấy ai đã biết yêu lần cuối, và mấy ai nhìn thấy trước được đoạn cuối của một cuộc tình. Như sương giăng trên đỉnh núi, chỉ một cơn gió là tan, tình yêu cũng cần được nâng niu chứ đừng thử thách. Lời cho Tuyền và cho cả chính mình.

Ngày hôm nay sắp tàn, nhưng vẫn còn ngày mai cho mình sống để yêu thương, dù NYD ở gần bên, cách xa ba ngàn dặm hay nửa trái địa cầu. Just you, dear.

Đã vào đông nhưng nắng Cali vẫn dịu dàng. Buổi sáng ra biển, thấy cặp tình nhân đi bên nhau, để lại dấu chân trên bãi cát, những dấu chân quăn quít như không thể chia li. Thế nhưng cũng có một người đàn ông cúi đầu đếm bước, như đang đi tìm vết chân xưa đã bị thủy triều xóa nhòa.

Một năm rồi mẹ mới trở lại nơi này để đi bộ trên con đường đông vui dọc theo bờ biển. Lưng mẹ vẫn còn thẳng dù tháng năm chồng chất nhưng những bước chân đã chậm chạp, và đôi mắt đã không còn nhìn xa được đến tận đường chân trời.

Một ngày bình yên vì biển vẫn chưa già và tình yêu không có tuổi, mặc dù thời gian không bao giờ ngừng trôi.

Vào Viên Đông ăn trưa, thấy hai cô bé lai da trắng chừng 6, 7 tuổi ngồi ăn bún riêu với bà mẹ, tự nhiên lòng có chút bồi hồi, gần gũi với thế hệ thứ hai. Đôi tay cầm đũa không chút vụng về, đôi mắt xanh lơ mở lớn, đôi môi hồng hé mở, và lá rau đưa lên miệng xanh như trời quê hương. Không thấy người đàn ông, chỉ thấy bà mẹ trẻ nói bằng tiếng Việt dịu dàng. Chắc là ba các em bận đi làm, dù bây giờ là mùa lễ hội, buổi tối sẽ về với gia đình trong căn nhà đậm âm đâu đây.

Ty bỏ người tình da trắng vì vẫn nhớ những lá thư mở đầu bằng hai chữ “Em yêu”, thay vì “Dear”. NY bây giờ trời rất lạnh, mong là Ty tìm được một bờ vai, và một vòng tay ấm áp thương yêu cho cuộc đời bớt buồn vì xa cách.

Nhắn Tâm: Seattle mưa nhiều và lạnh nhưng đừng uống rượu nghe, nhớ say rồi ai đưa Tâm về. Nhớ là nắng ấm Cali, và ly cà phê nóng, vẫn chờ ngày Tâm trở lại.

Buổi sáng sớm trên đường lái xe qua thành phố, thấy một người Mexican bơ vơ đứng bên vệ đường đưa mắt nhìn, đôi mắt buồn như chờ mong.

Những người Mexican thường tụ tập ở những nơi như Home Depot, và những ai cần sức lao động làm những việc nặng nhọc thường tới đó chọn người như chọn một món hàng. Mỗi khi có chiếc xe nào đi ngang là những bàn tay giơ lên cao, và những đôi mắt nhìn thiết tha, mong được chọn để giúp đỡ gia đình còn ở bên kia biên giới.

Người đàn ông hôm đó ra ngoài “chợ” sớm nhất, vì đã có tuổi nên biết mình không có nhiều hy vọng trong đám đông trai trẻ, co ro trong buổi sáng mùa đông giá lạnh đứng chờ, và có lẽ đang nghĩ về người thân ở một nơi xa xôi. Ngày về thăm nhà đáng lẽ phải vui, mà sao bỗng dưng thấy thoáng buồn.

Trở về thành phố cũ thấy con đường vẫn thân quen. Sau những cơn mưa dầm cỏ xanh um và bên những lối mòn hoa vẫn nghiêng mình trong cơn gió nhẹ. Ước gì dòng đời không bao giờ đổi thay. Lần trở về VN không tìm lại được dấu vết của tuổi thơ nên đã thật buồn. Chắc là không bao giờ trở lại. Nơi đó

bây giờ xa lạ như những nơi đã đi qua một lần trong đời.

Mẹ hỏi Tết này con về không. Chắc là sẽ lại về. Chỗ nào có mẹ thì nơi đó là nhà, dù nơi đây không phải là quê hương.

Bạn bè đều đã một lần “bỡ ngỡ, xôn xao, cuống quýt, dạt dào, em biết yêu lần đầu”, nhưng cũng có người thoáng buồn vì cuộc tình chưa biết đi về đâu, hoặc là đã tan như bọt sóng trên bờ đại dương.

Đã được tin của Ty. Christmas không về được với gia đình vì những long đong trần thế, nhưng lúc nào cũng nghĩ tới người thân ở xa, và cả tới những người đàn ông đã một lần đi qua đời mình. “Dĩ vãng xa xôi, sớm tối bùi ngùi, (vì đã) xa cách nhau một đời”, làm sao không buồn được, phải không Ty?

Vẫn còn rất nhớ những ngày ở NY với nhau. Dù sao đi nữa, cuộc đời nào cũng có ít nhiều những ngày vui.

Tiền đưa nào cũng bùi ngùi, dù sẽ chỉ xa nhau một năm hay một tháng, nhất là người đi là người mình yêu thương.

Hình như người ta thiếu thời gian và không gian. Tới phi trường, xe tạt vào vỉa hè, vòng tay ôm nhẹ, rồi vội vàng mất hút sau hàng rào an ninh. Không phải là một sân ga mù sương, không phải là một bến sông với tiếng còi tàu

nào nùng giờ già biệt của những truyện tình thơ mộng ngày mới lớn.

Thoáng thấy người con trai ôm bó hoa hồng đứng đợi, đưa mắt nhìn đoàn người vội vã với cell phone trên tay. Mong là người yêu của anh sẽ tới đúng giờ, để vòng tay ôm thêm thiết tha, và tiếng nói thắm thêm đậm đà.

Ngoài kia trời hôm nay nắng nhạt, và biển xám đục chứ không xanh tới tận chân trời như những ngày có NYD ở bên.

Hạt mưa rơi rất nhẹ nhưng đài truyền hình tiên đoán là đầu tuần tới sẽ có nhưng cơn mưa lớn. “Lạy trời mưa xuống ...” như mẹ thường hay kể chuyện xưa. Mưa xuống cho đất mềm và lòng người cũng sẽ mềm hơn.

Tâm tắt cell phone, lên núi tham dự seminar về hôn nhân, mong giữ được hạnh phúc càng ngày càng mong manh. Huân và Yên đã đồng ý chia tay, tuần tới ra tòa ký giấy tờ. Ly dị chỉ là sự thường tình trên đất Mỹ, nhưng vẫn thấy thương người bị bỏ rơi. Những tháng năm chia ngọt xẻ bùi tan như bọt sóng, không biết Yên còn giọt nước mắt nào như giọt mưa trên lá hôm nay?

Không nghe tin của Tuyên từ ngày có tình yêu mới. Muốn sửa một chữ trong câu hát của Lam Phương để gửi người: “Quên đồng tro tàn năm xưa, dâng hết cho tình yêu cuối”. Mong là vòng tay của Lâm thật ấm vì Boston trời mưa và lạnh vô cùng.

Cuối cùng cơn mưa đã trở lại Cali. Đứng bên cửa sổ nhìn ra, thấy một cánh chim lạc bầy, bay lẻ loi trong trời chiều bạt gió.

Thỉnh thoảng tới ăn trưa tại tiệm Tàu trên đường El Camino Real, và lần nào cũng gặp người đàn bà da trắng luống tuổi đó. Bà ta ngồi một mình, luôn luôn tại chiếc bàn trong góc, yên lặng nhai từng hạt cơm, cô đơn nhưng nét mặt bình an. Chưa một lần thấy bà ta nói với ai một lời, và cũng không thấy bà ta đưa mắt nhìn ai. Bơ vơ nhưng vững trãi như một cây cổ thụ giữa trời.

Có lẽ còn quá trẻ nên Tuyên chưa tìm được đỉnh bình yên, vẫn mãi đuổi theo những cuộc tình, để không thấy mình cô đơn như con chim lạc bầy trong trời lộng gió. Lâu rồi không gặp, trời mưa nặng hạt, mong là vẫn có người đưa Tuyên về chiều nay.

Những cơn mưa tầm tã cuốn đi bụi bặm nhưng gió thật phũ phăng, đã để ít nhiều đổ vỡ trong thung lũng này.

Người homeless mấy năm trước vẫn thường tới ngủ trong hành lang tòa nhà, khật khừ thức dậy khi security guard mở cửa văn phòng, năm nay không biết đã trôi dạt về đâu hay là đã chẳng còn tồn tại trên đời. Vẫn nhớ tới ông ta mỗi khi nghe tiếng mưa đêm, nhất là khi nghe tiếng gió hú ngang trời.

Ở một hòn đảo xa xôi đang có những tang thương, nhưng quanh đây cũng có

những cảnh đoạn trường. Có vòng tay nào ôm hết được những nỗi buồn của cuộc đời?

Đã hết những cơn mưa, chiều nay nắng vàng lung linh trên bãi cát. Mỗi lần ra biển là lại nhớ tới NYD ở xa và các bạn đã một lần in dấu chân trên cát với mình. Toàn đã trở lại DC, Tâm lưu lạc tới Seattle còn Tuyền ẩn mình ở Boston mưa lạnh, không biết có còn nhớ tới Cali. Tên mình cũng bắt đầu bằng chữ “T”, thế là bây giờ bây giờ bốn T’s ở bốn góc trời.

Liên lạc với một nhóm bạn cũ nên Phụng giận, không thèm gọi phone nữa vì trong đám bạn cũ đó có “kẻ thù” của Phụng. Hay giận hờn nhưng biết là Phụng vẫn nhớ, vì Phụng có bao giờ quên được tình yêu xưa!

Bạn gọi, mời dự tiệc tất niên nhưng chắc là không tới được vì Tết này sẽ về với Mẹ. Cũng chẳng có gì vui, có chăng là phút tưởng niệm vào ngày Mồng Một khi lên chùa thắp cho Bồ nén hương.

Hôm qua tới thăm viếng một người quen vừa qua đời. Thân nhân không chít khăn xô và mặc áo trắng tả tơi, trái lại mang những bộ quần áo đen theo lối Tây phương. Người chết được trang điểm đẹp hơn khi còn sống, hoa tươi thơm ngát đầy phòng, và đám đông tụ tập ngoài hàng lang nhỏ to chuyện trò như một ngày vui.

Không có “nước mắt mẹ già, lã chã đầm đìa trên xác con lạnh giá” như câu hát của PD. Thế nhưng ngày mai khi nắp quan tài đóng lại, vĩnh viễn xa lìa, niềm đau sẽ quặn lên và sẽ có những tiếng nấc nghẹn ngào.

Đường trở về nhà dài thăm thẳm, vừa lái xe vừa suy nghĩ về thân phận con người, buồn vui bây giờ, cát bụi mai sau. Nhưng dù sao đi nữa hãy cứ nín lấy cuộc đời, “Que Sera, Sera”.

Giang Trân

Sưu tầm: Lê Kiên

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 22 tháng 4 năm 2010